

Voor de kleuters

M. C. CAPELLE

Een leu-ke ver-ras-sing

Huuuh... Huuuh...

Hoor je wel, dat is de wind, die giert om het huis van Ans-je. Hij blaast te-ge-n de ster-ke mu-ren. Nee hoor, de mu-ren blij-ven staan. Ze *la-chen* om de wind, die het huis tòch niet om-ver kan du-wen.

Ans-je ligt in haar bed. En ze luis-tert naar het lied-je van de wind: Huuuh... Huu-uh...

Ze kruipt nog die-per on-der de war-me de-kens. Het is vast nooit zó fijn op je bed, als wan-neer je naar de gu-re wind kunt luis-te-ren. Hoor hem nu te keer gaan! Hij blaast in de schoor-steen. Het lijkt wel of de wind héél boos wordt, dat het na-re huis zo ste-vig blijft staan.

Maar wacht, vóór het huis is een boom. Dan zal de wind pro-be-ren, of hij *die* klein kan krij-gen. Hij blaast zo hãrd hij kan. En de boom zwiept heen en weer. Dun-ne tak-jes val-len op de grond. En als de wind nog hãr-der blaast, nog véél harder, valt de boom neer. Ha! nu is de wind te-vre-den.

De vol-gen-de mor-gen ziet klei-ne Ans-je de boom op de grond lig-gen. Ze klimt er zo maar bo-ven-op. En ze kruipt tus-sen de dich-te tak-ken.

Dan komt va-der met een zwa-re bijl. Daar-mee hakt hij de tak-ken één voor één af. Al-leen de stam blijft over. En sa-men met de knecht trekt hij die stam naar de schuur.

Dan is Ans-je de om-ge-waai-de boom al gauw ver-ge-ten. Er zijn ook zo-veel àn-de-re din-ge-n om aan te den-ken. Maar als ze eens wist wat er in de schuur ge-beurt...

Ie-de-re a-vond gaat va-der daar wer-ken. Hij zaagt en tim-mert wel een uur lang. En dat is al-le-maal voor klei-ne Ans-je.

Voor Ans-je...?

Ja, want het duurt nog twee weken en dan is ze ja-rig. Ze wordt vijf jaar. Ge-loof maar, dat het een groot feest zal wor-den! Er mo-gen vrien-din-ne-tjes ko-men, moe-der bakt heer-lij-ke pan-ne-koe-ken en ze zul-len veel leu-ke spel-le-tjes doen.

Nee, Ans-je weet nog niet wat ze van va-der en moe-der krijgt. Dat is een ge-heim-pje. Ze wil het wel erg grãág weten. Maar moe-der ver-telt het niet, hoor. En va-der tikt haar pla-ge-rig

op haar wang als ze er naar vraagt. Hij geeft moe-der een knip-oog-je. Dat be-te-kent: we zeg-gen het lek-ker niet, hè. Laat Ans-je nog maar e-ven wach-ten...

En dan wordt klei-ne Ans-je toch zó nieuws-gie-rig!

Ge-luk-kig, ein-de-lijk komt haar ver-jaar-dag. Nu hoeft ze niet lan-ger te wach-ten.

Moe-der haalt Ans-je uit bed, en va-der komt ook naar bo-ven om zijn ja-rig meis-je te fe-li-ci-te-ren. Sa-men gaan ze naar be-ne-den, naar de ka-mer. Daar wacht de ver-ras-sing.

Met een gro-te zwaai o-pent va-der de deur van de ka-mer. Moe-der duwt Ans-je naar bin-nen, en dãn...

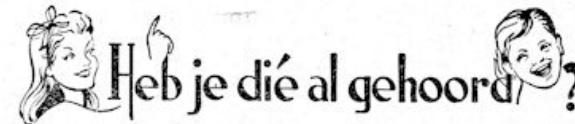
Nee, ze kan het haast niet ge-lo-ven! Het is ook zo *mooi*. Is dat nu voor háár? En van ver-ba-zing slaat ze haar han-den in el-kaar.

Weet je, wat in de ka-mer staat...? Nee, je rãadt het nooit. Het is een klei-ne ta-fel met vier stoel-tjes!

„Dat is voor jou, Ans-je,” zegt moe-der. „Voor je ver-jaar-dag. Va-der heeft het ge-maakt van de om-ge-waai-de boom.”

Nou, ik hoef je niet te ver-tel-len hoe blij Ans-je met haar mooi-e ver-ras-sing is. Ze pro-beert de stoel-tjes één voor één. En moe-der legt een keu-rig kleed-je op de ta-fel.

Als straks de vrien-din-ne-tjes ko-men, ont-vangt Ans-je ze als een ech-te da-me — in haar ei-gen stoel en aan haar ei-gen ta-fel-tje!

't Komt wel terecht.

— Hier Fritsje, leg dit pakje eens even voor me in een tram!

— In een tram? In welke dan wel?

— Dat doet er niet toe; het is het eten voor m'n man en die werkt in het gevonden-voorwerpen-bureau van de trammaatschappij...!